

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 25. februarja 2010*

V zadevi C-172/08,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Commissione tributaria provinciale di Roma (Italija) z odločbo z dne 1. aprila 2008, ki je prispela na Sodišče 25. aprila 2008, v postopku

Pontina Ambiente Srl

proti

Regione Lazio,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. Toader, predsednica osmega senata v funkciji predsednice drugega senata, C. W. A. Timmermans, K. Schieman, P. Kūris (poročevalec) in L. Bay Larsen, sodniki,

* Jezik postopka: italijanščina.

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodna tajnica: R. Şereş, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. junija 2009,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Pontina Ambiente Srl F. Zadotti, ragioniere, in A. Presutti, odvetnik,

- za italijansko vlado I. Bruni, zastopnica, skupaj z G. De Bellisom, avvocato dello Stato,

- za Komisijo Evropskih skupnosti A. Aresu in J.-B. Laignelot, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi
17. septembra 2009

izreka naslednjo

Sodbo

- ¹ Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 12 ES, 14 ES, 43 ES in 46 ES, člena 10 Direktive Sveta 1999/31/ES z dne 26. aprila 1999 o odlaganju odpadkov na odlagališčih (UL L 182, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. septembra 2003 (UL L 284, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva 1999/31), ter Direktive 2000/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. junija 2000 o boju proti zamudam pri plačilih v trgovinskih poslih (UL L 200, str. 35).

- ² Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Pontina Ambiente Srl (v nadaljevanju: Pontina Ambiente) in Regione Lazio (v nadaljevanju: dežela Lazio) zaradi dveh odločb, s katerima je bilo ugotovljeno, da je družba Pontina Ambiente zamudila s plačilom posebne dajatve za odlaganje trdnih odpadkov na odlagališčih za tretje in četrto četrletje 2004, in s katerima so bile naložene kazni in plačilo obresti.

Pravni okvir

Ureditev Unije

3 V uvodni izjavi 29 Direktive 1999/31 je navedeno:

„[K]er naj bi se sprejeli ukrepi za zagotovitev, da plačilo za odlaganje odpadkov na odlagališče pokriva vse stroške, povezane z gradnjo in obratovanjem objektov in naprav, vključno, kolikor je mogoče, s finančnim zavarovanjem ali enakovrednim ukrepom, ki ga mora zagotoviti upravljavec odlagališča, in tudi ocenjene stroške zaprtja odlagališča, vključno z upravljanjem po zaprtju“.

4 Člen 1(1) Direktive 1999/31 določa:

„Zaradi izpolnjevanja zahtev Direktive [Sveta z dne 15. julija 1975 o odpadkih] 75/442/EGS [(UL L 194, str. 39), kakor je bila spremenjena z Odločbo Komisije 96/350/ES z dne 24. maja 1996 (UL L 135, str. 32, v nadaljevanju: Direktiva 75/442)], zlasti členov 3 in 4, je cilj te direktive s strogimi obratovalnimi in tehničnimi zahtevami o odpadkih in odlagališčih zagotoviti ukrepe, postopke in smernice za preprečevanje ali zmanjševanje, kolikor je mogoče, čezmerne obremenitve okolja, zlasti onesnaževanja površinskih voda, podtalnice, tal in zraka, in na globalno okolje, vključno z učinkom tople grede, ter tudi tako posledično ogrožanje zdravja ljudi pri odlaganju odpadkov na odlagališče med celotno obratovalno dobo.“

5 Člen 2 Direktive 1999/31 določa:

„Posamezni pojmi v tej direktivi imajo naslednji pomen:

[...]

(l) *„upravljavec“* je fizična ali pravna oseba, ki je odgovorna za odlagališče, v skladu z notranjo zakonodajo države članice, v kateri je odlagališče; od priprave do upravljanja po zaprtju so upravljavci lahko različne osebe;

[...]

(n) *„imetnik“* je proizvajalec odpadkov ali fizična ali pravna oseba, ki jih ima v posesti;

[...]“

6 Člen 10 Direktive 1999/31 določa:

„Države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se vsi stroški, povezani z gradnjo in obratovanjem odlagališča, vključno, kolikor je mogoče, s stroški finančnega zavarovanja ali enakovrednega ukrepa iz člena 8(a)(iv), ter ocenjeni stroški zaprtja odlagališča in upravljanja po zaprtju za obdobje najmanj 30 let krijejo s plačilom, ki ga zaračuna upravljavec za odlaganje kakršne koli vrste odpadkov na tem odlagališču. Ob upoštevanju zahtev Direktive Sveta 90/313/EGS z dne 7. junija 1990 o prostem dostopu do informacij o okolju [(UL L 158, str. 56)] države članice zagotovijo preglednost pri zbiranju in uporabi vseh potrebnih informacij o stroških.“

7 Člen 3(1)(a) Direktive 75/442 določa:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da spodbudijo:

(a) prvič, preprečevanje ali zmanjševanje nastajanja odpadkov in njihove škodljivosti [...].“

8 Člen 1 Direktive 2000/35 določa, da se ta direktiva uporablja za vsa plačila kot prejemke v zvezi s trgovinskimi posli.

9 Člen 2, točka 1, Direktive 2000/35 določa, da so „trgovinski posli“ za namene te direktive „posli med podjetji ali med podjetji in državnimi organi, ki vodijo k dostavi blaga ali izvajanju storitev za plačilo“.

- 10 Člen 3 Direktive 2000/35 z naslovom „Obresti v primeru zamude pri plačilu“ določa med drugim, da države članice zagotovijo, da v primeru zamude pri plačilu obresti zapadejo in je do njih upravičen upnik, ki je izpolnil svoje pogodbene in zakonske obveznosti in ki zapadle vsote ni prejel pravočasno, razen če dolžnik ni odgovoren za zamudo.

Nacionalna ureditev

- 11 Da bi se spodbudilo zmanjšanje količine proizvedenih odpadkov ter pridobivanje surovin in energije iz takih odpadkov, je bila s členom 3(24) zakona št. 549 z dne 28. decembra 1995 o ukrepih za racionalizacijo javnih financ (redni dodatek h GURI št. 302 z dne 29. decembra 1995, v nadaljevanju: zakon št. 549/95) uvedena posebna dajatev za odlaganje trdnih odpadkov na odlagališčih.
- 12 Na podlagi člena 3(25) zakona št. 549/95 obveznost plačila te dajatve nastane z odložitvijo trdnih odpadkov na odlagališču.
- 13 Iz člena 3(26) zakona št. 549/95 je razvidno, da je zavezanec za navedeno dajatev upravljavec podjetja za končno hrambo, ki mora prevaliti to dajatev na organ, ki odlaga odpadke.

- 14 Člen 3(27) zakona št. 549/95 določa, da je treba posebno dajatev za odlaganje trdnih odpadkov na odlagališčih plačati deželam.
- 15 V skladu s členom 3(28) in (29) zakona št. 549/95 se znesek, ki ga je treba plačati, določi tako, da se znesek te dajatve pomnoži s količino odpadkov, odloženih na odlagališču, izraženo v kilogramih, in s korekcijskim količnikom, v okviru katerega se upoštevajo posebna teža in kakovost odpadkov ter pogoji, v katerih so bili odpadki odloženi na odlagališču.
- 16 Člen 3(31) zakona št. 549/95 določa denarno kazen za neplačilo, nezadostno plačilo ali zamudo pri plačilu navedene dajatve, ki lahko znaša 400 % zneska dajatve za opravljeno transakcijo.
- 17 Člena 1(1) in 2(a) zakonske uredbe št. 231 z dne 9. oktobra 2002 o prenosu Direktive 2000/35 o boju proti zamudam pri plačilih v trgovinskih poslih (GURI št. 249 z dne 23. oktobra 2002, str. 16) v bistvu povzemata besedilo členov 1 in 2, točka 1, te direktive.

Spor o glavni stvari in predlog za sprejetje predhodne odločbe

- 18 Družba Pontina Ambiente s sedežem v Rimu skrbi za zbiranje in odstranjevanje odpadkov. Njena dejavnost je predvsem sprejemanje trdnih odpadkov, ki prihajajo iz različnih občin dežele Lazio, na odlagališču, predvidenem za to, jih tam hraniti, predelati tako, da se pridobijo derivati in kompost, in zmanjšati njihovo prostornino.

- 19 Na podlagi zakona št. 549/95 in regionalnega zakona o izvajanju je družba Pontina Ambiente zavezana, da deželi Lazio vsako četrletje plača posebno dajatev za odlaganje trdnih odpadkov na odlagališčih, ki jo je treba plačati najpozneje v mesecu po koncu četrletja koledarskega leta, v katerem se ti odpadki odložijo. Družba Pontina Ambiente mora to dajatev prevesti na občine, ki odlagajo svoje odpadke na odlagališču.
- 20 Navedena družba je z zamudo plačala dajatev za tretje in četrto četrletje 2004, zaradi česar so pristojni organi dežele Lazio oktobra 2006 nanjo naslovili dve odločbi in ji hkrati naložili denarne kazni, določene v členu 3(31) zakona št. 549/95.
- 21 Družba Pontina Ambiente je 4. januarja 2007 pri Commissione tributaria provinciale di Roma vložila predlog za razglasitev ničnosti ukrepov, ki jih je sprejela dežela Lazio.
- 22 Družba Pontina Ambiente je izpodbijala določbe zakona št. 549/95 v delu, v katerem kot zavezanca za zadevno dajatev določajo upravljavca odlagališča. Prav tako je izpodbijala kazni, ki so ji bile naložene zaradi zamude pri plačilu te dajatve deželi Lazio, saj so zamudo povzročile zadevne občine. Kritizirala je dejstvo, da plačilo navedene dajatve s strani upravljavca odlagališča ni pogojeno s prejemom plačila od občin za opravljene storitve in da za te občine ni predvidena nobena kazen.
- 23 Navedena družba je navedla zlasti nezdržljivost nekaterih pravil izvajanja zadevne dajatve, ki se nanašajo na določitev davčnega zavezanca za to dajatev in sistema kazni v primeru zamude pri plačilu te dajatve, s pravom Unije, predvsem s členi 12 ES, 14 ES, 43 ES, 46 ES, členom 10 Direktive 1999/31 in upoštevnimi določbami Direktive 2000/35.

24 Ker je Commissione tributaria provinciale di Roma menilo, da bi očitki družbe Pontina Ambiente lahko bili utemeljeni, je odločilo:

„Glede na to, da bi lahko bil člen 3(26) in (31) zakona št. 549/95 [...], kot ga razlaga davčna uprava in v skladu z dobesednim besedilom te določbe, ki ni sporno, v nasprotju s členi 12 [ES], 14 [ES], 43 [ES] in 46 [ES] ter členom 10 Direktive 1999/31 [...] in uvodnimi izjavami [7, 10, 16 in 19] Direktive 2000/35 [...], in posledično glede na to, da se pojavi vprašanje združljivosti navedenega nacionalnega pravila s pravnim redom Skupnosti, se odločanje in izvršitev odločb prekineta, zadeva pa se predloži Sodišču, da o njej odloči [...] v okviru svojih posebnih pristojnosti.“

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe in formulacija vprašanj

25 Komisija Evropskih skupnosti se sprašuje o dopustnosti predloga za sprejetje predhodne odločbe, prvič, ker predložitveno sodišče ni izrecno oblikovalo vprašanja in, drugič, ker se v navedenem predlogu prosi Sodišče, da odloči o združljivosti nacionalne zakonodaje s pravom Unije.

26 Italijanska vlada in Komisija poleg tega navajata, da predložitvena odločba ne vsebuje nobene navedbe, na podlagi katere bi bilo mogoče razumeti, zakaj se predlog za sprejetje predhodne odločbe sklicuje na člene 12 ES, 14 ES, 43 ES in 46 ES.

- 27 Treba je spomniti, prvič, da Sodišče v okviru predloga za sprejetje predhodne odločbe sicer ne more odločati o skladnosti nacionalnih določb s pravom Unije, vendar lahko ponudi relevantne elemente za razlago prava Unije, ki nacionalnemu sodišču omogočajo, da o tej skladnosti presodi zaradi odločitve o sporu, ki ga obravnava (sodba z dne 16. julija 2009 v zadevi Futura Immobiliare in drugi, C-254/08, ZOdl., str. I-6995, točka 28 in navedena sodna praksa).
- 28 Drugič, treba je ugotoviti, da je predložitevno sodišče, čeprav ni izrecno formuliralo vprašanja, vendarle predložilo dovolj podatkov tako o dejstvih kot o pravnih elementih, ki opredeljujejo spor o glavni stvari, kar Sodišču omogoča, da razume predmet njegovega predloga in mu poda razlago zadevnih določb prava Unije, ki je lahko koristna za rešitev tega spora.
- 29 Za to gre v primeru člena 10 Direktive 1999/31 in Direktive 2000/35. Nasprotno pa predložitevna odločba nikakor ne obrazloži pomena členov 12 ES, 14 ES, 43 ES in 46 ES za predlog za sprejetje predhodne odločbe. Zlasti ne pojasni, kako bi bilo mogoče navedene člene uporabiti v opisanem položaju, v katerem se zdi, da gre – kot je poudarila generalna pravobranilka v točkah od 35 do 38 sklepnih predlogov – za izključno notranjo zadevo države članice in ne vsebuje nobenega čezmejnega elementa.
- 30 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten, razen kolikor se nanaša na člene 12 ES, 14 ES, 43 ES in 46 ES.

31 Iz podatkov, ki jih je navedlo predložitveno sodišče, je mogoče sklepati, da se predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša na ti vprašanji:

1. Ali je treba člen 10 Direktive 1999/31 razlagati v tem smislu, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je obravnavana v postopku v glavni stvari, ki določa, da je upravljavec odlagališča davčni zavezanec za posebno dajatev za odlaganje trdnih odpadkov na odlagališčih, ki mu jo mora vrniti organ, ki je tam odložil odpadke, in ki zanj določa denarne kazni v primeru zamude pri plačilu te dajatve, ne da bi zahtevala, da navedeni organ v določenem roku vrne znesek navedene dajatve temu upravljavcu in ob nepravočasnem vračilu nosi vse stroške, ki so nastali z zamudo, vključno z zneskom denarnih kazni, naloženih navedenemu upravljavcu?
2. Ali je treba Direktivo 2000/35 razlagati tako, da za zneske, ki jih dolguje upravljavcu odlagališča organ, ki je tam odložil odpadke, kot so zneski, dolgovani zaradi vračila dajatve, velja navedena direktiva in da morajo države članice v skladu s členom 3 te direktive zagotoviti, da v primeru zamude pri plačilu navedenih zneskov obresti zapadejo v plačilo?

Vsebinska presoja

Prvo vprašanje

32 Na podlagi člena 10 Direktive 1999/31 države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se vsi stroški, povezani z gradnjo in obratovanjem odlagališča, krijejo s plačilom, ki ga zaračuna upravljavec takega odlagališča za odlaganje kakršne koli vrste odpadkov na tem odlagališču.

- 33 Kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 49 sklepnih predlogov, člen 10 Direktive 1999/31 državam članicam ne nalaga nobene natančno določene metode za financiranje stroškov odlagališča. Ker glede na trenutno stanje prava Unije ne obstaja noben predpis na podlagi člena 175 ES, ki bi državam članicam v zvezi s financiranjem teh stroškov nalagal neko natančno določeno metodo, se to financiranje, odvisno od izbire zadevne države članice, lahko zagotavlja z dajatvijo, pristojbino ali kako drugače (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Futura Immobiliare in drugi, točka 48).
- 34 Iz tega sledi, da člen 10 Direktive 1999/31 ne nasprotuje temu, da država članica uvede dajatev za odlaganje odpadkov, ki jo mora upravljavec odlagališča plačati in prevaliti na imetnika odloženih odpadkov. Niti ne nasprotuje naložitvi kazni navedenemu upravljavcu, ki dajatve ni plačal pravočasno, saj je uvedba takih kazni, tako kot določitev zavezanca za tako dajatev, v pristojnosti samih držav članic.
- 35 Vendar člen 10 Direktive 1999/31 določa, kot je razvidno iz uvodne izjave 29 te direktive, da države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da plačilo za odlaganje odpadkov na odlagališče pokriva vse stroške, povezane z gradnjo in obratovanjem odlagališča.
- 36 Ta zahteva je izraz načela „plačila za obremenjevanje“, ki pomeni, kot je Sodišče že odločilo v zvezi z Direktivo 75/442 in Direktivo 2006/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2006 o odpadkih (UL L 114, str. 9), da morajo strošek odstranjevanja odpadkov nositi imetniki teh odpadkov (glej sodbi z dne 7. septembra 2004 v zadevi Van de Walle in drugi, C-1/03, ZOdl., str. I-7613, točka 57, in z dne 24. junija 2008 v zadevi Commune de Mesquer, C-188/07, ZOdl., str. I-4501, točka 71, ter zgoraj navedeno sodbo Futura Immobiliare in drugi, točki 44 in 45 ter navedena sodna praksa). Je del cilja Direktive 1999/31, ki je v skladu z njenim členom 1(1) izpolnjevanje zahtev Direktive 75/442, zlasti njenega člena 3, ki državam članicam med drugim nalaga, da sprejmejo potrebne ukrepe za spodbuditev preprečevanja ali zmanjšanja nastajanja odpadkov.

- 37 Iz tega predvsem sledi, da morajo nacionalna pravila, ki urejajo odlagališča, ne glede na to, kakšna ta pravila so, zagotavljati, da stroške obratovanja takega odlagališča dejansko nosijo imetniki, ki odlagajo odpadke zaradi njihovega odstranjevanja.
- 38 Če torej država članica lahko uvede dajatev za odpadke, ki jo mora plačati upravljavec odlagališča, vrniti pa mu jo morajo organi, ki odlagajo odpadke, lahko to stori le, če zadevno davčno določbo spremljajo ukrepi, s katerimi se zagotovi, da je dajatev dejansko in pravočasno vrnjena, zato da navedeni upravljavec ni obremenjen s čezmernimi stroški obratovanja, ker navedeni organi zamujajo s plačilom, in da ni kršeno načelo „plačila za obremenjevanje“. Če bi bil namreč s takimi stroški obremenjen upravljavec, bi to pripeljalo do tega, da se njemu naložijo stroški, povezani z odlaganjem odpadkov, ki jih ni ustvaril, ampak je zgolj zagotovil njihovo odlaganje v okviru svojih dejavnosti izvajalca storitev.
- 39 Kakor koli, tako kot dajatev, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, ki se izračuna na podlagi količine odloženih odpadkov, pomeni strošek obratovanja v smislu člena 10 Direktive 1999/31, ki ga mora zajemati cena, ki jo imetnik odloženih odpadkov plača upravljavcu odlagališča, se morajo vsi stroški v zvezi z vračilom zneskov, ki jih imetnik iz tega naslova dolguje upravljavcu, in zlasti stroški, ki so posledica zamude pri plačilu teh zneskov in med katerimi so morebitni stroški, ki so nastali v izogib denarni kazni, vključiti v to ceno, da bi bile zahteve iz člena 10 Direktive 1999/31 izpolnjene.
- 40 Enako velja za denarne kazni, ki se naložijo upravljavcu odlagališča zaradi zamude pri plačilu take dajatve, če je ta zamuda nastala, ker imetnik odpadkov zamuja z vračilom zneskov, dolgovanih zaradi te dajatve, kar pa mora preveriti nacionalno sodišče.

- 41 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 10 Direktive 1999/31 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, ki določa, da je upravljavec odlagališča davčni zavezanec za dajatev, ki mu jo mora vrniti lokalni organ, ki odlaga odpadke, in ki v primeru zamude pri plačilu te dajatve določa denarne kazni za upravljavca, če to zakonodajo spremljajo ukrepi, s katerimi se zagotovi, da je dajatev dejansko in pravočasno vrnjena in da se vsi stroški, povezani z izterjavo, in zlasti stroški, ki so posledica zamude pri plačilu zneskov, ki jih iz tega naslova lokalni organ dolguje temu upravljavcu, vključno z denarnimi kaznimi, ki so bile morebiti naložene upravljavcu zaradi te zamude, vključijo v ceno, ki jo mora ta organ plačati upravljavcu. Nacionalno sodišče mora preveriti, ali so ti pogoji izpolnjeni.

Drugo vprašanje

- 42 Direktiva 2000/35 najprej v členu 1 določa, da se uporablja za vsa plačila kot prejemke v zvezi s trgovinskimi posli, nato pa v členu 2, točka 1, opredeli „trgovinske posle“ kot „posle med podjetji ali med podjetji in državnimi organi, ki vodijo k dostavi blaga ali izvajanju storitev za plačilo“.
- 43 Ti določbi sta bili v italijanski pravni red preneseni z zakonsko uredbo št. 231 z dne 9. oktobra 2002.
- 44 Ker gre v postopku v glavni stvari v tem primeru za razmerje med upravljavcem odlagališča in organom, ki odlaga odpadke, je iz navedb v predložitveni odločbi

razvidno, da ta upravljavec za ta organ opravlja storitev, in sicer odstranjevanje odloženih odpadkov, organ pa mu v zameno za to plača znesek, ki v skladu s členom 3(26) zakona št. 549/95 zajema posebno dajatev, ki jo je upravljavec plačal.

45 Zdi se torej, da je – v nasprotju s trditvijo italijanske vlade – razmerje med upravljavcem odlagališča in organom, ki odlaga odpadke, posel med podjetjem in javnim organom, ki pripelje do opravljanja storitve za plačilo in je zato trgovinski posel v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2000/35.

46 Zato za zneske, ki se plačajo za tak posel, velja Direktiva 2000/35.

47 Iz tega sledi, da morajo države članice v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, zagotoviti, da v skladu s členom 3 Direktive 2000/35 obresti zapadejo v primeru zamude pri plačilu zneskov, ki jih iz tega naslova dolguje lokalni organ, ki odloži odpadke, upravljavcu odlagališča in ki po potrebi zajemajo – kot je bilo poudarjeno v točki 38 te sodbe – dajatev, ki jo je plačal ta upravljavec in ki mu jo mora vrniti organ, ki je odložil odpadke.

48 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člene 1, 2, točka 1, in 3 Direktive 2000/35 razlagati tako, da za zneske, ki jih upravljavcu odlagališča dolguje organ, ki je tam odložil odpadke, kot so zneski, dolgovani zaradi vračila dajatve, velja navedena direktiva in da morajo države članice zato v skladu s členom 3 te direktive zagotoviti, da lahko upravljavec zahteva obresti v primeru zamude pri plačilu zneskov, ki mu jih dolguje ta lokalni organ.

Stroški

- 49 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Člen 10 Direktive Sveta 1999/31/ES z dne 26. aprila 1999 o odlaganju odpadkov na odlagališčih, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. septembra 2003, je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, ki določa, da je upravljavec odlagališča davčni zavezanec za dajatev, ki mu jo mora vrniti lokalni organ, ki odlaga odpadke, in ki v primeru zamude pri plačilu te dajatve določa denarne kazni za upravljavca, če to zakonodajo spremljajo ukrepi, s katerimi se zagotovi, da je dajatev dejansko in pravočasno vrnjena in da se vsi stroški, povezani z izterjavo, in zlasti stroški, ki so posledica zamude pri plačilu zneskov, ki jih iz tega naslova lokalni organ dolguje temu upravljavcu, vključno z denarnimi kaznimi, ki so bile morebiti naložene upravljavcu zaradi te zamude, vključijo v ceno, ki jo mora ta organ plačati upravljavcu. Nacionalno sodišče mora preveriti, ali so ti pogoji izpolnjeni.
2. Člene 1, 2, točka 1, in 3 Direktive 2000/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. junija 2000 o boju proti zamudam pri plačilih v trgovinskih poslih je treba razlagati tako, da za zneske, ki jih upravljavcu odlagališča dolguje organ, ki je tam odložil odpadke, kot so zneski, dolgovani zaradi vračila dajatve, velja

navedena direktiva in da morajo države članice zato v skladu s členom 3 te direktive zagotoviti, da lahko upravljavec zahteva obresti v primeru zamude pri plačilu zneskov, ki mu jih dolguje ta lokalni organ.

Podpisi